

Sygn. akt V.2 Ka 160/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 lipca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

Wydział V Karny Sekcja Odwoławcza

w składzie:

Przewodniczący: SSO Sławomir Klekocki (spr.)

Sędziowie: SO Olga Nocoń

SR (del.) Grażyna Suchecka

Protokolant: Anna Mańka

w obecności Wandy Ostrowskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 16 lipca 2015 r.

sprawy:

1. *M. S. /S./,*

syna Z. i A.,

ur. (...) w W.,

oskarżonego o przestępstwa z art. 231 § 2 kk w zw. z art.284 § 1 kk przy zast. art. 11 § 2 kk i art. 12 kk, art.231 § 2 kk w zw. z art. 305 § 2 kk w zw. z art. 271 § 1 kk przy zast. art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i inne

2. *S. G. (1) /G./,*

syna K. i C.,

ur. (...) w miejscowości P.,

oskarżonego o przestępstwo z art. 231 § 2 kk w zw. z art. 305 § 1 kk przy zast. art. 11 § 2 kk

na skutek apelacji, wniesionych obrońcą oskarżonego M. S. i obrońcą oskarżonego S. G. (1)

od wyroku Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim

z dnia 19 listopada 2014r. sygn. akt II K 877/11

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od oskarżonych M. S. i S. G. (1) na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w kwotach po 10 (dziesięć) złotych i obciąża ich opłatą za II instancję: M. S. w kwocie 700 (siedemset) złotych i S. G. (1) w kwocie 280 (dwieście osiemdziesiąt) złotych.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Wodzisławiu Śląskim wyrokiem z dnia 19 listopada 2014 roku w sprawie o sygn. akt II K 877/11 uznał:

I. *oskarżonego M. S. za winnego:*

1. tego, że w okresie pomiędzy miesiącem październikiem 1998 roku a miesiącem majem 2000 roku w W. działając jako funkcjonariusz publiczny – dyrektor Służb (...) Miasta W. ((...)), w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej, wielokrotnie przekraczał swoje uprawnienia w ten sposób, że:

- polecał podległym sobie pracownikom (...) dokonywanie zakupów na rachunek (...) artykułów meblarskich i materiałów wykończeniowych w postaci płyt wiórowych, pilśni zwykłych, obrzeży meblowych, płyt laminowanych i kleju oraz polecał podległym sobie pracownikom (...) wykonywanie elementów stolarki budowlanej i meblowej z materiałów stanowiących własność zakładu przy pomocy (...), które następnie przywłaszczył sobie, wykorzystując je na terenie prowadzonych przez siebie prywatnych inwestycji budowlanych, na kwotę co najmniej 740,67 zł.;

- delegował poborowego G. W. (1) odbywającego zastępczą służbę wojskową w (...) do prywatnej firmy ustalonej osoby, doprowadzając do wypłaty G. W. (1) ze środków (...) świadczenia pieniężnego w łącznej kwocie 9275,85 zł., czym działał na szkodę Gminy W. reprezentowanej przez (...) Miasta W.;

tj. czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 231 § 2 k.k. i art. 284 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 231 § 2 k.k. przy zast. art. 11 § 3 k.k. i art. 33 § 2 k.k. skazuje go na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i na karę grzywny w wymiarze 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

2. tego, że działając jako funkcjonariusz publiczny – dyrektor Służb (...) Miasta W. ((...)), w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, dopuścił się ciągu przestępstw polegających na tym, że:

- w maju 1997 roku w W. przekroczył swojej uprawnienia w ten sposób, że działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w zamiarze stworzenia pozorów zastosowania procedury przetargu nieograniczonego na wykonanie podłogi estrady w (...) w W. zebrał w porozumieniu ze S. G. (1) fikcyjne oferty innych podmiotów mających rzekomo uczestniczyć w przetargu nieograniczonym w dniu 6 maja 1997 r., załączając je do stworzonej dokumentacji przetargowej, czym działał na szkodę Gminy W. reprezentowanej przez (...) W., tj. czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 231 § 2 k.k.

- w lipcu 1997 roku w W. przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w zamiarze stworzenia pozorów zastosowania procedury przetargu nieograniczonego na wykonanie kanalizacji w P. w W. zebrał w porozumieniu ze S. F.

i S. Ł. fikcyjne oferty innych podmiotów mających rzekomo uczestniczyć w przetargu w dniu 24 maja 1997 r., załączając je do stworzonej dokumentacji przetargowej,

czym działał na szkodę Gminy W. reprezentowanej przez (...) Miasta W., tj. czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 231 § 2 k.k.

- w lutym 1998 roku w W. przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w zamiarze stworzenia pozorów zastosowania procedury przetargu nieograniczonego na zakup używanej ładowarko-koparki marki (...) zebrał w porozumieniu ze S. F. i C. C. (2) fikcyjne oferty innych podmiotów mających rzekomo uczestniczyć w przetargu w dniu 25 lutego 1998 r., załączając je do stworzonej dokumentacji przetargowej,

czym działał na szkodę Gminy W. reprezentowanej przez (...) Miasta W., tj. czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 231 § 2 k.k.

- w sierpniu 1998 roku w W. przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w zamiarze stworzenia pozorów zastosowania procedury przetargu nieograniczonego na zakup ciągnika rolniczego używanego marki Z. (...) zebrał w porozumieniu z A. W. fikcyjne oferty innych podmiotów mających rzekomo uczestniczyć w przetargu w dniu 12 sierpnia 1998 r., załączając je do stworzonej dokumentacji przetargowej, czym działał na szkodę Gminy W. reprezentowanej przez (...) Miasta W., tj. czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 231 § 2 k.k.

- w marcu 1999 roku, w W. przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w zamiarze stworzenia pozorów zastosowania procedury przetargu nieograniczonego na zakup blachy ocynkowanej grubości 0,5 mm zebrał fikcyjne oferty innych podmiotów mających rzekomo uczestniczyć w przetargu w dniu 12 marca 1999 r., załączając je do stworzonej dokumentacji przetargowej, czym działał na szkodę Gminy W. reprezentowanej przez (...) Miasta W., tj. czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 231 § 2 k.k.

- w okresie pomiędzy miesiącem sierpniem a październikiem 1999 roku w W. przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do pominięcia procedury przetargu nieograniczonego na wykonanie prac dotyczących wykonania budowy warsztatów naprawczych i przeniesienia wiaty stalowej na ulicy (...), poprzez rozłożenie ich wykonania na kilka faktur na rzecz nieistniejącego podmiotu, czym działał na szkodę Gminy W. reprezentowanej przez (...) Miasta W., tj. czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 231 § 2 k.k.

i za to na podstawie art. 231 § 2 k.k. przy zast. art. 91 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. skazał go na jedną karę 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności oraz na jedną karę grzywny w wymiarze 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

Na podstawie art. 17 § 1 pkt. 6 k.p.k. Sąd umorzył postępowanie karne wobec M. S. o czyn polegający na tym, że w sierpniu 1998 r. w W., działając jako funkcjonariusz publiczny Dyrektor Służb (...) Miasta W. przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że działając w zamiarze stworzenia pozorów zastosowania procedury przetargu nieograniczonego na wykonanie remontu dachu PHS w W. zebrał w porozumieniu z ustaloną osobą fikcyjne oferty innych podmiotów mających rzekomo uczestniczyć w przetargu w dniu 10 sierpnia 1998, załączając je do stworzonej dokumentacji przetargowej, a popełnionego na szkodę Gminy W. reprezentowanej przez (...) Miasta W., tj. o występku wyczerpujący znamiona art. 231 § 1 k.k.

Na podstawie art. 91 § 2 k.k. orzeczone wobec M. S. kary pozbawienia wolności i grzywny Sąd połączył i wymierzył mu karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wymiarze 100 (sto) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwadzieścia) zł.

Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec M. S. kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 2 (dwóch) lat próby.

II. oskarżonego S. G. (1) za winnego tego, że w maju 1997 roku w W. będąc radnym Rada Miasta W., przekroczył swoje uprawnienia polegające na obowiązku kierowania się dobrem wspólnoty samorządowej i kierując się dobrem własnym w celu osiągnięcia korzyści majątkowej chcąc uzyskać dla siebie zlecenie z (...) na wykonanie drewnianej podłogi estrady na (...) w W. wszedł w porozumienie z M. S. i w zamiarze stworzenia pozorów zastosowania procedury przetargu nieograniczonego na wykonanie tej podłogi zbierał fikcyjne oferty innych podmiotów mających rzekomo uczestniczyć w przetargu w dniu 6 maja 1997 r., które zostały załączone do stworzonej dokumentacji przetargowej, i takie zlecenie uzyskał, czym działał na szkodę Gminy W. reprezentowanej przez (...) Miasta W., tj. występkowi wyczerpującego znamiona art. 231 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 231 § 2 k.k. i art. 33 § 2

k.k. skazuje go na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięć) zł.

Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec S. G. (1) kary pozbawienia wolności Sąd warunkowo zawiesił na okres 2 (dwóch) lat próby.

Na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 2 ust. 1 i 3 ustawy o opłatach w prawach karnych zasądził na rzecz Skarbu Państwa opłatę od oskarżonych, w tym od M. S. kwotę 700 (siedemset) złotych a od S. G. (1) kwotę 280 (dwieście osiemdziesiąt) złotych, oraz obciążył ich wydatkami w całości.

Apelację od tego wyroku wnieśli obrońcy oskarżonych M. S. i S. G. (2).

Obrońca oskarżonego M. S. w swojej apelacji zaskarżył powyższy wyrok w całości na korzyść oskarżonego i zarzucił:

Naruszenie przepisów postępowania mogące mieć wpływ na treść orzeczenia, tj.

1. art. 7 i art. 420 k.p.k. poprzez poczynienie ustaleń faktycznych bez uwzględnienia całego zebranego materiału dowodowego, w szczególności dokonanie oceny tego materiału bez dokonania należytego uwzględnienia zeznań świadków oraz dołączonych do akt dokumentów Służb (...) Miasta W. (...) za okres, w którym Dyrektorem tego zakładu budżetowego był oskarżony M. S. i w efekcie dowolną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego polegającą na przyjęciu, iż:

a) (...) wystawił oskarżonemu faktury „na podkładkę” - nie określając przy tym jaka winę w wystawieniu faktur ponosi oskarżony oraz jaka czynność sprawcza kryje się pod tym określeniem;

b) oskarżony aktywnie uczestniczył w przygotowaniu dokumentacji przetargowej przez wejście w porozumienie ze S. G. (1), S. F. oraz S. Ł. czym miał doprowadzić do przeprowadzenia fikcyjnych przetargów, podczas gdy

Sąd nie wyjaśnił, na czym owo porozumienie miało polegać oraz jaka była w nim rola oskarżonego;

c) oskarżony swoim zachowaniem działał na szkodę Gminy W., reprezentowanej przez (...) Miasta W. mimo, iż nie znajduje to potwierdzenie w zebranych materiałach dowodowych, a szkoda w postaci nie wybrania najkorzystniejszej oferty w realiach sprawy jest jedynie hipotetyczna i nie może stanowić podstawy wyrokowania;

d) oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dla osoby wygrywającej przetarg podczas gdy wartość zamówienia nie została przeszacowana, a wykonawca w zamian za wynagrodzenie (lub cenę, w przypadku zakupu urządzeń) wykonał usługi lub dostarczył towary objęte tym zamówieniem (ekwiwalentność świadczeń obu stron);

e) G. W. pracował na rzecz i z korzyścią dla R. C. oraz na szkodę (...);

f) oskarżony dopuścił się przywłaszczenia rzeczy ruchomych w postaci płyt wiórowych, pilśni zwykłych, obrzeży meblowych, płyt laminowanych i kleju oraz elementy stolarki budowlanej i meblowej wykonanych z materiałów stanowiących własność zakładu;

2. art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k. poprzez nienależyte uzasadnienie wyroku to jest nie wskazanie dlaczego winę oskarżonego Sąd uznała za udowodnioną, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Wodzisławiu Śląskim.

Z kolei obrońca oskarżonego S. G. (1) zaskarżył wyrok w całości w stosunku do tego oskarżonego tj. w pkt. 6,7 i w pkt. 8 w zakresie zasądzonych kosztów

i wniósł o zmianę zaskarżonej części wyroku i uniewinnienie oskarżonego S. G. (1) od zarzucanego czynu, względnie o uchylenie zaskarżonej części wyroku
i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania.

Zaskarżonej części wyroku zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku przez przyjęcie, że oskarżony S. G. (1) dopuścił się czynu opisanego w art. 231 § 1 k.k. w sytuacji, gdy brak jest jakichkolwiek przesłanek z których miałyby wynikać, że pełniąc funkcję radnego działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wykorzystał pełnioną funkcję, przekroczył swoje jakiegokolwiek uprawnienia w celu popełnienia przestępstwa, gdy z całości zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że wykonał on podłogę estrady w (...) nie wchodząc w żadne porozumienie, ani z M. S. ani z innymi osobami i że robota została wykonana prawidłowo i rzetelnie i przez długie lata służyła społeczności Miasta W.;

2. naruszenie prawa procesowego, które miało wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 4, 5 § 2, 7 i 424 k.p.k., przez nie uwzględnienie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, rozstrzyganie nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, poprzez dowolną a nie swobodną ocenę dowodów oraz nienależyte uzasadnienie wyroku,
z którym ze względu na lakoniczność wywodów nie sposób polemizować, art. 443 k.p.k., które miało wpływ na treść wyroku poprzez jego niezastosowanie i pogorszenie sytuacji oskarżonego przez orzeczenie wobec niego kary surowszej niż w uchylonym wyroku Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim z dnia 30 sierpnia 2010 r. sygn. akt II K 567/05, który został uchylony wyrokiem Sądu Okręgowego w Gliwicach.

Podczas rozprawy apelacyjnej obrońcy oskarżonych wnosili i wywodzili jak w pisemnej apelacji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacje obrońców oskarżonych, tak M. S. jak i S. G. (1) nie zasługiwały na uwzględnienie.

Na wstępie wskazać należy, że kontrola odwoławcza wyroku Sądu Rejonowego w W. nie potwierdziła zarzutów stawionych w apelacjach obrońców oskarżonych. Sąd Rejonowy – mając na względzie wskazania Sądu Odwoławczego przeprowadził obszerne postępowanie dowodowe, wyjaśnił wszystkie istotne okoliczności sprawy, dokonując wnikliwej oceny całego zebranego materiału dowodowego. Ocena dowodów dokonana przez Sąd I instancji jest oceną swobodną i pozbawioną cech dowolności. W uzasadnieniu wyroku Sąd odniósł się szczegółowo do wyjaśnień oskarżonych oraz pozostałych dowodów, wskazując, którym dowodom i w jakiej części dał wiarę, a którym odmówił wiarygodności i z jakiego powodu. Dokonana przez Sąd ocena dowodów pozbawiona jest cech dowolności, sprzeczności i niejasności, wszystkie dowody zostały ocenione z zachowaniem zasad logicznego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Opierając się na takiej ocenie dowodów Sąd I instancji prawidłowo ustalił stan faktyczny, nie dopuszczając się błędów w tych ustaleniach.

Odnosząc się do apelacji obrońcy oskarżonego M. S., który zarzucił zaskarżonemu wyrokowi obrazę przepisów art. 7 i 410 k.p.k. wskazać należy, że Sąd

I instancji jak już wyżej wskazano przeprowadził pełne postępowanie dowodowe dopuszczając dowody przemawiające zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego,

a następnie uwzględnił te okoliczności, które wynikały z dowodów, które uznał za wiarygodne. Czynienie przez Sąd orzekający ustaleń faktycznych w oparciu o wszystkie przeprowadzone dowody jest niemożliwe, gdy dowody te są ze sobą sprzeczne. Sąd obowiązany jest wówczas jednym z dowodów dać wiarę, a innym odmówić waloru wiarygodności, uzasadniając w sposób należyty i wyczerpujący swoją ocenę, zgodnie z wymogami stawianymi przez art. 7 k.p.k., co też Sąd Rejonowy uczynił.

Sąd uwzględnił przy wyrokowaniu całokształt materiału dowodowego ujawnionego na rozprawie. Treść przepisu art. 410 k.p.k. nie obliguje Sądu do poczynienia ustaleń faktycznych w oparciu o wszystkie przeprowadzone w sprawie dowody w sytuacji, gdy

z dowodów tych wynikają wzajemnie sprzeczne okoliczności. Jak wskazano w tej sytuacji podstawę ustaleń stanowią te dowody, które Sąd uznał za wartościowe i wiarygodne.

Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd Rejonowym w sposób szczegółowy i wyczerpujący wskazał w jakim celu (...) wystawiał oskarżonemu faktury, z tytułu wykonania jakich prac, na jaką kwotę wystawiane były te faktury, wykazał, że zgromadzone w aktach sprawy faktury nie dokumentują wszystkich zdarzeń, a następnie dokonał ich szczegółowego rozliczenia. Sąd opisał przy tym również z czego wywodzi, że oskarżony dopuścił się przywłaszczenia na szkodę (...) rzeczy ruchomych w postaci płyt wiórowych, pilśni zwykłych, obrzeży meblowych, płyt laminowanych i kleju oraz elementów stolarki budowlanej meblowej. Sąd porównał widniejące na zgromadzonych fakturach prace i rzeczy z zeznaniami pracowników (...), którzy pracowali do oskarżonego, a następnie faktury wystawione przez (...) i faktury wystawionych przez (...) dla M. S..

Tak samo Sąd I instancji w sposób szczegółowy – odnosząc się odrębnie do każdego z przypisanych oskarżonemu czynów – wskazał, na czym polegały porozumienia zawarte przez oskarżonego M. S. ze S. G. (1), S. F. oraz S. Ł., w jakich okolicznościach zostały one zawierane, kto był ich inicjatorem, a także jaka była rola oskarżonego w przygotowaniu dokumentacji przetargowej

i jaki był mechanizm działania sprawy. Sąd wskazał, że w zarzucanym okresie co najmniej 7 przetargów nieograniczonych nie odbyło się, choć przedmioty przetargu zostały przez (...) Miasta nabyte, a dokumentacja przetargowa ich dotycząca znalazła się

w dokumentach (...). Oskarżony M. S. wchodząc ze znajomymi sobie osobami w porozumienie zlecał im wykonanie usług na rzecz (...), przy czym osoby te brały na siebie zorganizowanie fikcyjnych ofert od innych podmiotów gospodarczych, a następnie w (...) prokurowano dokumentację przetargową. Sąd wskazał również, dlaczego nie zastosował

w kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu art. 305 k.k. ani też przepisów ustawy z dnia 10 czerwca 1994 roku o zamówieniach publicznych wskazując, że nie może być mowy o wyczerpaniu znamion przestępstwa z art. 305 k.k. skoro jak ustalono

w rzeczywistości przetargi nie zostały zorganizowane, zaś przepisy wspomnianej wyżej ustawy o zamówieniach publicznych nie przewidywały przepisów karnych.

Sąd dokonał również rozważań w przedmiocie szkody wyrządzonej działaniem oskarżonego i na czym polegało jego działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dla osoby wygrywającej przetarg. Sąd wskazał, że M. S. jako Dyrektor (...) miał obowiązek w zakresie działania zarządzanej przez siebie jednostki stosować przepisy ustawy z dnia 10 czerwca 1994 roku o zamówieniach publicznych. Nie był uprawniony do decydowania o tym, by w niektórych przypadkach nie stosować przepisów tej ustawy. Świadomie jednak, w przypadku zaistnienia takiej potrzeby, nie stosował trybów ustawy,

a decydował, że zamówienia zrealizują konkretne osoby z kręgu jego znajomych. Sąd wskazał, że dla przyjęcia działania funkcjonariusza publicznego na szkodę interesu publicznego lub prywatnego nie jest konieczne, by wystąpił jakikolwiek uszczerbek

w chronionych prawem dobrach, a wystarczy, by wystąpiło zagrożenie tym uszczerbkiem. Dla oceny, czy działanie funkcjonariusza publicznego było działaniem na szkodę jednostki, nie ma przy tym znaczenia, na co powołuje się skarżący w uzasadnieniu apelacji, że wartość zamówień nie została przeszacowana, a zamówienie wykonane, a także to, że niektóre

z zamówionych sprzętów w dalszym ciągu pozostają w użytkowaniu (...).

Sąd wyczerpująco odniósł się również do kwestii przekroczenia przez oskarżonego jako funkcjonariusza publicznego uprawnień, poprzez delegowania poborowego G. W. (1) do wykonywania pracy w prywatnej firmie należącej do R. C.. Wbrew zarzutom apelującego Sąd wykazał w jakiej wysokości i na jakiej podstawie wyliczył szkodę, jaką z

tytułu popełnionego przez oskarżonego czynu poniósł (...). Wskazał, że delegować G. W. (1) do pracy poza (...) mógł – na podstawie obowiązujących wówczas przepisów, które Sąd powołuje w swoich wywodach-podjąć jedynie wojewoda (kierownik (...)), który skierował poborowego do służby zastępczej. G. W. (1) przez cały okres zastępczej służby otrzymywał świadczenie pieniężne (żołd) wypłacane ze środków własnych (...), a zatem (...) poniósł stratę w wysokości wypłaconego żołdu, bo przecież G. W. (1) nie pracował dla nich, a dla R. C., który nie musiał płacić G. W. (1) za wykonywaną na cmentarzu pracę.

W odniesieniu do każdego z czynów przypisanych oskarżonemu Sąd dokonał pełnej i wyczerpującej oceny przeprowadzonych w sprawie dowodów.. Z tego powodu, mając również na względzie wskazania zwarte na wstępie uzasadnienia, Sąd odwoławczy w pełni podziela ocenę dowodów poczynioną przez Sąd I instancji, co czyni ponowną ich analizę za bezcelową.

Pisemne motywy zaskarżonego wyroku w pełni odpowiadają dyrektywie wyrażonej w treści art. 424 § 1 k.k. bowiem wbrew temu co zarzucał oskarżony Sąd I instancji wskazał dlaczego uznał za udowodnioną winę oskarżonego, na jakich dowodach się oparł i którym dowodom w jakim zakresie i z jakiego powodu odmówił wiarygodności, a także w sposób rzetelny wyjaśnił podstawę prawną wydanego rozstrzygnięcia.

Odnosząc się do podniesionego w uzasadnieniu apelacji zarzutu przedawnienia przestępstwa z art. 284 § 1 k.k., który został zastosowany do czynu przypisanego

oskarżonemu przez Sąd w kumulatywnej kwalifikacji z art. 231 § 2 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. wskazać należy, że zarzut ten jest zupełnie bezzasadny. Jak zgodnie przyjmuje się w doktrynie i orzecznictwie w sytuacji kumulatywnego zbiegu przepisów należy badać przedawnienie „całego” przestępstwa. „Cechą przestępstwa wieloczynowego jest to, że przedawnia się ono w całości, a nie w zakresie poszczególnych jego elementów i datą przedawnienia karalności jest data popełnienia ostatniego czynu wchodzącego w jego skład” (tak Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 1 czerwca 2009 r. II Aka 98/09).

Na końcu wskazać należy, że jako błędny został oceniony również podniesiony przez skarżącego zarzut braku wniosku o ściganie pochodzącego od osoby uprawnionej w zakresie czynów zarzucanych M. S., skoro wobec kwestionowania przez obronę prawidłowości wniosku o ściganie złożonego przez S. G. (3) - dyrektora Służb (...) Miasta W. - Sąd I instancji pozyskał wniosek o ściganie złożony przez Prezydenta Miasta W. M. K. (pismo procesowe z dnia 28 grudnia 2009 roku k. 3563), który następnie na rozprawie w dniu 20 maja 2011 roku podtrzymał wniosek złożony wcześniej przez S. G. (3). (k. 3596).

Odnosząc się z kolei apelacji złożonej przez obrońcę oskarżonego S. G. (1) wskazać należy, że apelujący zarzucając Sądowi I instancji błąd w ustaleniach faktycznych, powołuje się na wyjaśnienia oskarżonego S. G. (1), które Sąd uznał za niewiarygodne, jednocześnie deprecjonując te dowody, które doprowadziły Sąd Rejonowy do przekonania o sprawstwie i winie oskarżonego.

Sąd orzekający w sprawie uprawniony jest w pełni do przyjęcia jednej z wersji zdarzeń wynikających ze zgromadzonych dowodów, co wymaga jednakże wykazania, że inne ewentualne wersje zdarzenia są nieprawdopodobne lub też ich prawdopodobieństwo jest

w racjonalnej ocenie znikome, nie dające się rozsądnie uzasadnić i pozostaje w sprzeczności z elementarnymi zasadami doświadczenia życiowego lub w sprzeczności ze wskazaniami wiedzy (zob. postanowienie SN z dnia 26 marca 2008 roku, sygn. akt II K 276/08). Tak też uczynił Sąd I instancji wskazując, z jakich powodów przyjął wersję zdarzeń, wynikającą z dowodów uznanych przez siebie za wiarygodne, a odrzucił wersję przedstawioną przez oskarżonego S. G. (1).

Zgodnie z utrwalonym poglądem wyrażonym w orzecznictwie, który podziela również Sąd Odwoławczy, z błędem w ustaleniach faktycznych mamy do czynienia wówczas, gdy treść dokonanych ocen i wniosków wyprowadzonych przez Sąd, nie odpowiada zasadom logiki, doświadczenia życiowego, wskazaniom wiedzy i pozostaje w sprzeczności z zasadami rozumowania, a dodatkowo błąd ten musi mieć wpływ na treść orzeczenia. Nie można uznać za

uzasadnionego zarzutu, który sprowadza się w istocie do zakwestionowania stanowiska Sądu i do polemiki z poczynionymi przez Sąd ustaleniami. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom Sądu odmiennego poglądu, nie wystarcza bowiem do postawienia skutecznego zarzutu błędu ustaleń. Zarzut taki powinien zatem wskazywać nieprawidłowości

w rozumowaniu Sądu w zakresie istotnych ustaleń (zob. wyrok SA w Krakowie z dnia 14 maja 2008 r., sygn. akt II Aka 50/08).

Zarzut apelującego, że Sąd I instancji dokonał błędnych ustaleń faktycznych przyjmując, że S. G. (1) dopuścił się przestępstwa określonego w art. 231 § 2 k.k. polegającego na przekroczeniu przez niego, jako funkcjonariusza publicznego uprawnień

w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, podczas gdy z zebranego materiału dowodowego wynika, że wykonał on zlecenie dla (...) nie wchodząc z nikim w porozumienie i że estrada została wykonana prawidłowo i długie lata służyła społeczności Miasta W., jest oparty na wyjaśnieniach oskarżonego, które słusznie zostały odrzucone przez Sąd jako niewiarygodne. Jak wyżej wskazano ocena wszystkich dowodów dokonana przez Sąd

I instancji jest prawidłowa. Sąd Odwoławczy w pełni podziela argumentację Sądu Rejonowego w tym zakresie i z tego powodu uznaje, że nie ma powodu jej powtarzania.

Sąd wbrew zapatrywaniom apelującego wskazał na czym polegało przekroczenie uprawnień przez radnego S. G. (1) wskazując, że jako radny Miasta W. przekroczył on swoje uprawnienia w ten sposób, że działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dla siebie kierował się dobrem własnym, a nie dobrem wspólnoty samorządowej gminy, czemu dał wyraz w uzasadnieniu wyroku. Sąd Odwoławczy w pełni podziela przestawioną przez Sąd Rejonowy argumentację.

Niezasadnym okazał się też drugi z zarzutów podniesiony przez apelującego, a mianowicie zarzut naruszenia przepisów prawa procesowego tj. art. 4, art. 5§ 2 k.k. art. 7 k.p.k. i art. 424 § 2 k.k., mających wpływ na treść wyroku. Nie powielając rozważań wskazanych na wstępie uzasadnienia wyroku wskazać należy, że Sąd I instancji przeprowadził pełne postępowanie dowodowe, dopuszczając dowody zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego, dokonał ich swobodnej oceny zgodnej z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego, a następnie w pisemnych motywach wyroku wskazał z jakiego powodu i w oparciu o jakie dowody uznał za udowodnioną winę oskarżonego i z jakiego powodu dowodom przeciwnym odmówił wiarygodności.

Ponadto nie zasługiwał na uwzględnienie Sądu Odwoławczego zarzut naruszenia przez Sąd I instancji dyspozycji art. 434 k.p.k.. Skarżący stracił bowiem z pola widzenia, że poprzedni wyrok Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim z dnia 30 sierpnia 2010 roku

o sygn. akt II K 567/05, został zaskarżony również apelacją oskarżyciela publicznego. Zaskarżył on wspomniany wyrok na niekorzyść oskarżonego S. G. (1), zarzucając wyrokowi rażącą niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego, która miała wyrażać się odstąpieniem przez Sąd od wymierzenia kary grzywny, co umożliwiło Sądowi ponownie rozpoznającemu sprawę wydanie wobec S. G. (1) orzeczenia surowszego do wcześniej wydanego orzeczenia.

Mając na uwadze powyższą argumentację Sąd Odwoławczy uznał, że wobec obu oskarżonych brak jest podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku, czy też do jego uchylenia. Dlatego też, nie podziеляjąc zarzutów stawionych w apelacjach, utrzymał zaskarżony wyrok w mocy, uznając apelację za bezzasadną.

W sprawie brak było jednocześnie jakichkolwiek okoliczności określonych w art. 439 i 440 k.p.k.

Mając na względzie brzmienie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. oraz art. 8

w zw. z art. 2 ust. 3 i 4 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach

w sprawach karnych Sąd Odwoławczy zasądził od oskarżonych: M. S. kwotę 700 (siedemset) złotych, zaś od S. G. (1) kwotę 280 (dwieście osiemdziesiąt) złotych oraz obciążył ich w całości wydatkami.